

A. M. ARANTH

A PANCÁKE - KRONIKÁK
NEM SZÉKEL, NEM ÉMBER
EGY OCULUS - NOVELLA

A Pancake-Krónikák

Egy Oculus-novella

A. M. Aranth – Holló-Vaskó Péter

Ajánlom macskásoknak és nem macskásoknak, és különösen azoknak, akik már olvasták az Oculust. Ha ezt még nem tetted meg, óvatosan Pancake történetével – spoileres lehet.

Ajánlom Szonjának, aki rávett, hogy írjak egy állatos sztorit (pedig fázom az állatmeséktől) és a húgomnak, akinek a macskája, Cirill ezúton címlapsztár lett.

Ajánlom azoknak, akik megkarmolják magukat, és (még) nincs egy cica, aki helyredorombolja őket.

Végül ajánlom azoknak, akik nem hiszik el magukról még karácsonykor se, hogy meg tudják menteni a világot. De igen, meg tudjátok tenni. Csak kövessétek a császár útmutatását.

Az Első Axióma

Az Első Axióma így szól: az, aki megkarmolja önmagát, vagy menthetetlenül béna, vagy túl hülye az önálló létezéshez, így azonnal a legközelebb eső macska gondjaira kell bízni.

Az én hűbéresem az utóbbi kategóriába esett, nagyon hülye volt. Időről időre ugyanis megkarmolta magát, a mancsa fölött a lábcskáján. Egyre szaporodtak a karmolások. Úgyhogy beletörődtem, és örökbe fogadtam.

Persze azért korábban is hajlandó voltam vele barátságosan viselkedni, de ez csak a nagylelkűségemet bizonyítja, semmi többet. Abszolút nem arról van szó, hogy mondjuk élveztem volna a pocakján aludni a takarója alatt, vagy hogy szerettem volna, amikor simogat.

Nem, itt pusztán az én empátiám és magasan fejlett erkölcsi érzékem a téma.

Aztán egy napon az ESZHŰ-m (Első Számú Hűbéresem) késő estig kimaradt. Nem szeretem, amikor késő estig kimarad, mert három féle állapotban szokott visszajönni.

a, vizes a szeme, magában beszél, esetleg csapkod, vagy csak ül és remeg a válla.

b, füstszaga van, dülöngél, röhörészik, mindent lever mindenhol, hülyén gügyög nekem és mindenképpen szorongatni akar.

c, rám se néz, csak halad a Függekertem felé, közben ledobálja magáról a bundáját darabokban, bemászik a Függekertembe és már alszik is. (Esküszöm, még nem jöttem rá, hogy a viharban tud ilyen átkozott gyorsan vedleni. Azt meg, hogy honnan veszi a bátorságot, hogy elkommunizálja a Függekertemet, fel nem foghatom.)

Na, aznap egy negyedik fennforgással jött haza. Oké, kicsit füstszaga volt, de nem dülöngélt, viszont megkarmolta magát. Messziről éreztem, és láttam is a mancsa fölött a sebeket.

Ekkor értettem meg, hogy nagyobb a baj, mint hittem. Mindig is tudtam, hogy nincs minden rendben neki odafent, de most ráébredtem, hogy mennyire. Azt tudtam, hogy nem ügyetlen, úgyhogy az Első Axióma második fele lesz érvényes rá: szegény tényleg totálisan alomagyú.

Nézd, én nem ítélek. Mind Isten kis tarka pillangói vagyunk (legalábbis amíg egy hozzám hasonló csúcsragadozó be nem kerül a képbe), ezt én tudom. De ennek a példánynak baromira szüksége volt arra, hogy egy macska a gondjaiba vegye és átvegye tőle a gondolkodás és a döntéshozatal szörnyű kínokkal járó feladatkörét.

Úgyhogy odamentem hozzá, kicsit felgyűjtöttem a nyálat a szájamban, és belekentem a bokájába, hogy ezzel megjelöljem, hogy ő mától az én emberem, és egyetlen másik macskától sem fogadhat el utasításokat. Erre lehajolt és simogatni kezdett.

Túrtem.

Felemelt.

Úgy döntöttem, eljött az idő, hogy egy orcánpukizással is megpecsételjük munkakapcsolatunkat.

Csak a nyakát érte.

Sajnos nem vette észre.

Nesze neked! Kapod a Pancake Prémium Kezelést, és fel se tűnik.

Emberek. Minek tartjuk mi ezeket, de komolyan.

Ja, mert a nevem Pancake. Esetleg onnan ismerhetsz, hogy enyém a legfenségesebb vörösésbarna bunda Avalonon. Mondanám, hogy örvendek, de nem. Nem örvendek, mert egyetlen darabka tejfölös csirkét se látok a kezekben, se egy alutasakos finomságot, de még a Nyamvadt Roppanós Szarból sincs nálad egy darab se, amit bizonyos kóklereknek van pofája jutalomfalatnak hívni. Jutalomfalat, fel tudod ezt fogni? Mit jutalmaznak vele? Szerintem olyasmiért kéne adni cserébe, amiért általában életfogytiglant kapnak az emberek.

Vagy amiért egy fogyatékos embert kapnak a macskák élethosszra, mint én.

Természetesen egyáltalán nem élveztem, hogy ESZHŰ-m egész este engem gyömöszölt, aztán a két lába közé bújtam a Fügőkertemben és élveztem, hogy a teste legalább kellemes meleg. Mindebben semmi jót nem találtam, de eltűrtem, mert az emberemnek szüksége volt rám, hiszen megkarmolta magát. Akármennyire lenézem érte, mégis csak foglalkoznom kellett vele. Alkalmaztam rajta a Pu'atha'nienne'urrr Technikát is, mert az ősök bölcsessége szerint az segít.

Paraszi nyelven szólva megdoromboltam kissé.

Persze nem túlságosan, jóból is megárt a sok, nekem pedig meg kellett emésztennem egy komolyabb adag száraztápot.

Szóval haragszom az Első Számú Hűbéresemre. És ha beledöglök is, beledorombolok kettőnél több működő agysejtet a fejébe.

Megkarmolta magát! Ezt a marhaságot!

Pancake szociális helyzete

A szolgálaimat három csoportra osztom.

Van az ESZHŰ-m, akit a többi flúgos régen Truth-nak hívtak, most meg már sehogy, szerintem azért, mert annyira romlott alutasak az agyuk, hogy nem emlékeznek rá. Esküszöm, az egész bolygón nekem van egyedül annyi agyam, hogy emlékezzek arra, mit ettem tegnap (tejbe áztatott Nyamvadt Roppanós Szart adott nekem a Zöldséges Férfi, és azt hitte, majd nem veszem észre. Na, jössz te még az én utcámba, kispofám, abból a tejes cuccból holnapra olyan hígfosás lesz, hogy öröm lesz nézni, és tudom, hol tartod a cipődet! Suvickold ki szépen, jön a vörösbundás Mikulás!). Az ESZHŰ-m minden megvetésre méltó, mert rendszeresen megkarmolja magát, füstszaga van, és néha világít a combja. Ez utóbbit szerintem direkt csinálja, hogy kisüsse az agyamat. Eleinte megtámadtam a fényt a combján, de mindig rám szólt, szóval most már csak nézem és csorgatom a nyálamat.

A második csoport a hűbéreseim csoportja. Ide sorolom Tépett Fülű Szürkét a második szomszédban, akivel egyszer összeverekedtem, de már tudja, ki a főnök, szóval a hűbéresem, ahogy kell. De itt kell említeni Zümit is, aki egy kis, nyolc keréken guruló mit tudom én, micsoda, a járdán szaladgál és beszippant mindenféle szemetet, mert ő még az embereknél is hülyébb. Egyszer egy napon át követtem, de annyira unalmas volt, mint Truth bármelyik napja. Zümi legalább nem kérdőjelezte meg a királyságomat úgy, mint Tépett Fülű Szürke. Itt említeném még a Zöldséges Férfit, aki... zöldséges.

A legrosszabb fajta.

Hűbéresem még a szürkebundás vénasszony. Nem igazán kedvelem, szerintem ő sem engem. A cipői kemények és megtartják a folyadékot. Ennek korlátait még tesztelnem kell.

Vannak még az Autós Férfiak. Belőlük több van. Ugyanúgy néznek ki, és az emberek annyira hülyék, hogy ez se tűnik fel nekik.

Ó, bár mindre jutna egy-egy macska, aki gondolkodik helyettük!

A későbbiekben lett még néhány rabszolgám, ilyen például a Nagy Dög, akit mindenki Kaledként nevezett meg és szemlátomást ő is és Truth is szívesen bagzolt volna. De sehol semmi udvarlás. Kérdelem én, hol verte le a többi hímet ez a Kaled, hogy én nem láttam?! Hol vinnyogott ez Truth ablaka alatt éjszakáról éjszakára, hogy bizonyítsa eltökéltségét? Hol kúszott ez Truth arcába centiről centire, hogy aztán vetődjön és kiváló bagzásban részesítse?

Hát sehol! Nem is rendes hím ez, csak valami dísz izé, én mondom, Pancake, Avalon Legfőbb Dzsizológja. És ez nézte ki magának az én emberemet!

Hozzábújtam az emberem pocakjához, és Pu'atha'nienne'urrrban részesítettem. Ennél még te is jobbat érdemelsz, te önmagadat karmoló idióta, te.

Pancake és az élelem beszerzésének leginkább bevált technikája

Most jól figyelj, ezen a nyomorult, tyúkszaros kis életed is múlhat! Szóval jól jegyezd meg, amit mondok.

Én rengeteg különféle monológot kipróbáltam már arra, hogy kaját kérjek. Doromboltam is. Minek, csak gyöngy az a disznók elé.

De van egy monológ, ami mindig bejött. Add elő úgy, hogy ráfekszel az embered mellkasára. Ritmikusan rántsd össze a hasad, hogy az emésztésed által felgyűlt illatok kiáradhassanak a szádon, embered érezhesse, és így tudhassa, hogy melyik emésztési szakaszban vagy, hátha ettől hamarabb leesik neki a tantusz. Lehetőleg öt és tizenöt centiméter között helyezkedj el az embered arcától. Aztán a száddal nagyokat cuppantva, maximális hangerőn mondd ezt:

– Az anyád kinkeserves, kócbatekert csöcsét, te halandó szenny, azonnal takarodj ki a Függőkertemből és nagyon gyorsan adj kaját, amíg szépen mondom!

Truth erre ki szokta nyitni a szemét.

– Szia, kiscica – motyogja.

– Anyád a kiscica, te elcseszett parazita, virítsd a kaját, vagy kettéflak!

– Mit nyávogsz, cicamica?

Itt kell maximális macska szakértelemmel orrplasztikai kezelésben részesíteni. Azaz leb*szni egyet az orrára.

– Na, felébredtél már, hűtlen szolga? Orientálódj valami ijesztően sebesen a kajámért, mielőtt beletörölöm a seggemet az arcodba!

– Jaj, már, Pancake...

Na, itt, ezen a ponton érdemes beletörölnöd a seggedet az arcába.

Nekem ez a technika mindig bevált. Kombinálhatod esetleg azzal, hogy az állába kened a nyálad, harapdálod az orrát, vagy egyenesen ráülsz az arcára és kiengedsz némi fáradt levegőt. Ez utóbbi lépés csak a nagyon buta embereknél ajánlott. Az én Truth-om általában mindig jóval előbb rájött, hogy mi a dörgés.

Profik már csak sima nyávogással és murrogva meneteléssel is prezentálhatják a teendőket a hűbéresüknek.

Ha előző éjjel b, állapotban tért haza, akkor ajánlott egy másik, kevésbé preferált egyedet kinézni a reggeli etetésre, és a nap folyamán később visszatérni az elsődleges emberedhez, és neki ugyanúgy eladni, hogy még nem ettél aznap.

Tízből nyolcszor bejön.

Pancake és egyéb emberkarbantartás

Persze van olyan, hogy azt veszed észre, hogy kiosztod az utasításaidat, de azt látod, hogy az embered meglehetősen lomhasággal teljesíti azokat. Na most, biztos vagyok benne, hogy ismersz olyan macskát, aki szerint ez elfogadható, sőt, mi több, természetes.

Én azt mondom, nem az.

Persze sajnos ez is a mi lapockánkat terheli, de hát tudod, hogy van ez, nagy lélek, nagy felelősség.

Szóval karban kell tartanod az emberedet. Nem hagyhatod, hogy eltespedjen.

Ennek fontos eleme, hogy ne hagyd túl sokáig lustálkodni. Egy jó vezető pedig példát mutat. Azaz...

Ne zavarjon, hogy éjfél van, vagy hajnali egy, vagy hajnali fél négy. Fuss.

Rohanj végig a szobán, fuss föl az ágyra, vedd le magad a túlvégén, mintha nem lenne holnap. Üldözd, üzd a semmit! Mutasd be, hogy a nem lusták még a semmit is olyan elánnal üldözik, amit az embered még a kajaosztásnál sem produkál! Ettől elszégyelli magát, és iparkodni fog, bízz bennem.

A másik dolog, amit tehetsz, hogy jobban teperjen, az az, hogy féltékennyé teszed.

Van a szerelmem, a Liba: a lilabundás baráti alattvaló. Valahányszor a Liba ott volt, letámadtam, hozzádörgölöztem, bekentem értékes szaftjaimmal, megharapdáltam a bokáját és egyéb uralkodói kegyekben részesítettem. Még az ölébe is befeküdtem, és ékesszólón Pu'atha'nienne'urrban részesítettem. Ő persze azt hitte, hogy ezt magának köszönheti, ami részben igaz, tekintve, hogy ő a szerelmem, de azért tudnod kell, hogy ettől még nem vagyok kedves senkivel. A Liba a karom a mancsomon, a fog a számban, amivel sakkban tartom az emberem. Igen, bármikor utcára kerülhetsz, ESZHŰ, amikor magamhoz veszem a Libát.

A nap, amikor Pancake a hadi útra lépett

Egy fenséges éjszakán, amikor még csak király voltam, úgy éreztem, pontosan itt az ideje, hogy formára faragjam emberemet egy kis testedzéssel. Kint hullott a hó, ő pedig rendkívül b-állapotban érkezett vissza a Függekertemhez. Mikor kellene edzeni, ha nem pont egy ilyen csodaszép éjszakán?

Persze először megfigyeltem, ahogy hazaér. Dülöngélve jött be, már az ajtóban vedleni kezdett, darabokban potyogtatta el a bundáját. Egy nagyobb rész rajta maradt az egyik lábán, amit a mancsával próbált lepiszkálni magáról, de a bunda még nem akart leválni, úgyhogy legyintett, és a Függekertemhez lépett, amiben épp feküdtem. Bárgyú képpel rám vigyorgott.

– Sziszaaaaa – gügyögte és olyan szagot árasztott, mint a KEMEHÍFO, a Keddi Menetrendszerinti Hígfosás idején egy bizonyos testtájam.

Szerintem ráfújtam.

– Szagtaláníts, mielőtt hozzám szólsz, undok, civilizálatlan kreatúra!

Erre megsimogatott. Hát, elegendő lett. Tisztelet! Fingjuk sincs a tiszteletről, én mondom!

Elhajoltam és leugrottam a Függekertből, amit elfoglalt, és hamarosan hortyogni kezdett. A lábát lógatta a Függekertből, arról meg lifegett a félig levedlett bunda.

Undorító ez. Milyen már! Nem is maga a vedlés, hanem hogy rendszeresen megint visszavette ugyanazt a levedlett bundát! Mennyire rémes ez, semmi higiénia nem jellemzi ezeket a visszamaradott emberi lényeket. Eszembe nem jutna a levedlett bundámban parádézni. Sőt, mondok valamit: én egy nap alatt tizenkétszer nyalom kristály tisztára a seggemet, de azt szeretném én látni, hogy Truth csak egyszer, egyetlen egyszer megteszi ezt. Nem teszi! El tudod ezt képzelni? Le merném fogadni, hogy a lilabundás baráti alattvalóm napjában többször is megteszi. De az ESZHŰ-m, az nem. Pedig ennyit igazán megtehetne a személyes tisztaságáért. Én így vélem.

Szóval úgy határoztam, megedzem őt.

Űzni kezdtem a semmit, fel-alá vetődtem, és közben ádáz csatakiáltásokat hallattam minden irányváltoztatásnál.

– Megharaplak!

– Széttéplek!

– A karmom alabástrom! A karmom istenfényű!

Amikor nem reagált, bokszozni kezdtem a tűzmancsógépével, de sajnos egy idő után bement a szekrény alá (ez volt a hetedik a szekrény alatt). Ekkor újra futni kezdtem, felugrottam a Függekertbe, gondosan beleléptem a szájába meg a szemébe, hogy érezze a törődést, de meg se moccan. Kicsit megpaskoltam az orrát, de semmi.

Meghalt.

– Meghalni bezzeg tudsz, de kaja nincs, mi? – Még egy párat lekevertem az orrának, megharaptam, belekentem értékes arcszaftomat az állába (holtan is az enyém vagy, szolga!), aztán otthagytam, mert egyrészt meguntam, másrészt nem vagyok hullagyalázó. Majd ha már bukéja van, talán megkóstolom.

Azért megrágcsáltam kicsit a lábujját, mire megmozdult. Oké, él. Gondoskodó macska vagyok, ellenőriztem mindent. Rendbe fog jönni. És akkor szanaszét karmolom.

Őrjáratra indultam, mert láttam, hogy az ESZHŰm ma totálisan reménytelen.

A számba vettem az egyik papucsát, vittem magammal picit, de én csak a főnöke vagyok, nem egy rakodómunkás, úgyhogy a konyha közepén otthagytam, aztán felmásztam az emeletre. Eddig minden rendben. De a szürkebundás ellenségem ajtaja alatt fény szűrődött ki. Hmm. Mit konspirál ez az alomagyú, vén bolhafészek? Jobb lesz ránézni.

Körbementem fönt és találtam egy szobát, ahol a zöldséges ember aludt. Nyitott ablaknál.

Két legyet egy csapásra: kijutok a párkányra, megnézem, mit szajhul az ellenség, közben bucira fagyasztom a zöldséges fickót, és így megszabadulok azoktól a húsmentes cuccoktól, amikkel tömni akar folyton.

Kicsit toszogatnom kellett az ablakot, de kijutottam. Á, hóésés! Nincs is jobb ennél! Kicsit mondjuk leállt tőle a rendszer, lekushadtam, és önkéntelenül is kaffogtam-morogtam a hulló pihékre pár percet, de hát én egy macska vagyok, nem egy kibundázott tudós!

Végigmentem, párkányról párkányra. Utálok a hóba lépni, de a győzelemért szenvedni kell! Egy-két ugrás necces volt, de megoldottam. Én ne oldanám meg? Halhatatlan vagyok!

Egyelőre.

És hallod, mit látok odalent?

Három szedett-vedett ruhás fickó ácsorog a sarkon. És látom ám, hogy az egyik kezében valami masina van, azt bizgeti, az utcát figyelő gépszemek pedig kerülik őket! Pedig a gépszemek mindig a mozgás felé fordulnak! Na, ez már önmagában gyanús volt. Lelapultam és közelebb kommandóztam a hóban a peremhez. Ott sutyorogtak, abban a biztos tudatban, hogy senki emberfia nem hallhatja őket.

Csakhogy a jó öreg Pancake pont nem ember.

– Godewin, te király vagy! Tényleg létrehoztad a vakfoltot a térfelügyelő rendszerben!

– Pontosan. Ráadásul a kamerák megsütik magukat. Reggelre senki nem fog szándékos szabotázsra gyanakodni. Tiszta az alibi.

– Ennyi! Rád kellett volna hallgatnunk az elejétől fogva, nem a baromarcú Fényhozóra!

– Fényhozó! Hagyjuk már. A pofája nagy, de nem akar megszabadulni igazán Verity Cadogantól meg Truth Dunntól. De mi! Mi meg tudjuk ölni őket!

Ejha! Szürkebundás még sincs benne a buliban? Á, a fenéket, ezek színészek, akik most az esetleges hallgatóságot próbálják meggyőzni, hogy a szürkebundás ártatlan. Én ennél rafináltabb vagyok. Engem nem vernek át!

– Srácok, irány vissza a bázis. Támadás nyárfőünnepen. Aznap behatolunk, és megöljük mindkettőt.

Hoppá, hoppá. Csakhogy én tudom ám, mit terveztek, lúzerek! Ez volt az a pont, amikor kihúztam magam és császárrá koronáztam. Attól a pillanattól én voltam és vagyok I. Bíborban Bundás Pancake, Avalon császára és Truth Dunn purrektora.

A magasabb ranggal persze nagy felelősség járt. Ahogy a gyanús alakok eloldalogtak, úgy határoztam, hogy a program ő császári fensége számára most már megszáradás lesz. Visszamentem a zöldséges ember ablakához.

Á! Kenődjön össze a bundája a keddi anyaggal! Ez becsukta!

Pancake figyelmeztetése

Felborzoltam fenséges vörös bundámat, amennyire az fizikailag lehetséges. Egyrészt, védenem kellett császári testemet a hidegtől. Másrészt, minél nagyobbak kellett tűnnöm, hogy észrevegyen az a vaksi, zöldséges fickó.

Harmadrészt, felkészítettem a szőrszálaimat a legbrutálisabb megtorló vedlésre a történelemben.

Célpont: a párnája. Egy hónapig vörös szőrt fog felköhögni.

Senki nem zárja ki a császárt a hóba.

Velőtrázóan sírni kezdtem az ablakban, aztán nekiálltam váltott manccsal sikálni. Aztán egyszerre.

Tépett fülű szürke megjelent a második szomszéd ablakában, ide láttam. Még ő is hallotta, de ez a süket brokkolizabáló meg se rezdült.

Egy örökkévalóságig hagyott kinn fagyoskodni, ami alatt legalább másfél percet értek.

Fel tudod ezt fogni? Amikor valamit akarsz csinálni, és egy brokkolizabáló miatt ez másfél percig lehetetlen. Lehetetlen!

Amikor végül morgolódva beengedett, azonnal az ágyára huppantam, megtöröltem a mancsaimat, bukfeceztam egyet a párnáján, otthagytam egy kismacskányi bundát, aztán kikocogtam a szobájából.

Figyelmeztetnem kell az ESZHŰ-met arra, hogy kegyetlen halált fog halni.

De előbb kaja. A hidegben könnyű megéhezni.

Ebben a figyelmeztetés dologban két dolgot kellett valahogy áthidalnom. Egyrészt azt, hogy az ESZHŰ-m és a többi debil egyértelműen nem érti, amit mondok. Másrészt azt, hogy halovány elképzelésem sincs, mikor van ez a nyárfőünnep.

Miért is kell segíteni a hűbéreseinket?

Megköszörültem a torkomat, és elmondtam nekik a történetet, amit a Nagy Vándorlásom alatt hallottam Félszemű Feketétől.

– Kezdetben vala a Plafoncica – mondtam az ősi szavakat. A tavaszi szellő beletépett fenséges bundámba. Tépett Fülű Szürke és fél tucat kölyök tiszteletteljesen hallgatott. – A Plafoncica megteremtette az eget és a földet, aztán nagy kegyet gyakorolt, mert nem ette meg őket. A második nap Plafoncica megteremtette az alomtálcát és az almot, hogy fenségesek és tiszták maradhassunk. A harmadik napon megalkotta az alutasakot és a konzervet, hogy ételünket legyen miben tárolni. Végül a Plafoncica megteremtette gyakorlásul az embereket meg a többi inkompetens létformát, majd dorombolva megalkotta az első macskát, Cirmít. Cirmi így szólt: Na, de Plafoncica, ki a fene fogja megmosni a fejemet? Ki fog dorombolni nekem? Mire Plafoncica megteremtette Kormit. Erre Cirmi azt mondta: na, ez már döfi. Plafoncica akkor megtanította nekik a Pu’atha’nienne’urrr Technikát, majd így szólt hozzájuk: íme, nektek adom ezt a csodaszép világot, de a nagy lélek mellé nagy felelősség is jár. Nektek adom az ég madarait, hogy legyen mire fennetek a fogatokat, és nektek adom az embereket, hogy legyen, aki megvakarja a fületek tövét és a tálkátokba helyezi az ételt. De cserébe vigyáznatok kell az emberetekre, mert az ember mérhetetlenül hülye. Így minden embernek szüksége van egy macskára, aki vigyáz rá és megmondja neki, hogyan kell élni. Most pedig menjetek és purrogjátok tele a világot!

Végignézttem a hallgatóságon.

– Most pedig menjetek, derék hűbéreseim és terjesszétek az igét!

Így lettem én I. Bíborban Bundás Pancake, a Cezaropápa. Aki tudja, hogy Plafoncica, akit az emberek Istennek neveznek, fontos küldetést adott nekünk. Úgyhogy aznap este már álomba doromboltam az ESZHŰ-met.

Bagzás

Ó, a tavasz. Friss illatok szállnak a levegőben, kihajt a sok ehetetlen marhaság a földből, és úgy alapvetően minden felkészül a bagzásra.

Persze én nem, én fölötte állok ezeknek a zajos és gusztustalan testi vágyaknak. Főleg jóllakottan.

De az ESZHŰ-m, az más. Mákszemnyi agyát előnti a bagzás gondolatvilága, minden bizonnal pajzán dalocskákat dúdol és az ellenkező neműek társaságát keresi, hogy almot hozzanak létre.

Először is az autós férfiak közül az egyikkel lóg, aztán a zöldséges férfivel hármásban főznek és étkeznek egyik este, majd hosszasan azt a bűdös cuccot isszák, amitől b-állapotba szokott kerülni. Rájöttem ám, lebukott.

Aztán egyszerre csak nagyon fura lett. Egy reggelen a szokásosnál is forróbb és nedvesebb volt a bőre, szörcsögve vette a levegőt, és nem bírt megmozdulni se. Azt mondták rá, beteg. Persze engem senki sem kérdezett meg, pedig én egész éjjel a hasán aludtam, és nagyon jól tudtam, mi a baja.

Bagzáshiány.

A Kalednek is nevezett Nagy Dög valahogy kiszagolta ezt és aznap eljött.

Amikor láttam, hogy elkerülhetetlen, ami történni fog, értékes arcnedveimmel illetem a lábát, hogy ezzel a hűbéresemmé fogadjam. Ha már muszáj az ESZHŰ-mmel bagzania, akkor legalább a hűbéresemmé tegye, ne valami kóbor jószágként!

Most is nagyon bénán csinálta. Semmi vonyítás. Semmi dörgölözés. Zéró szakértelem! Egyszerűen csak méreletes mancsával illette Truth tappancsát, aztán pedig összebújtak, és úgy vélem, ha tudnak, Pu'atha'nienne'urrr Technikával illetem egymást. De ők erre képtelenek, úgyhogy amikor összebújtak és az ESZHŰ-m elszundított, felugrottam hozzájuk az ágyba, és a lábukhoz fekve megtettem, ami tőlem telt és boldoggá doromboltam őket.

– Na, mi van, cica? – kérdezte a Nagy Dög, amikor ESZHŰ-m már aludt.

Ránéztem.

– Rádbízom az ESZHŰ-met – mondtam neki, mert nagyvonalú hangulatban voltam. – Gondoskodj róla, és óvd meg, mint a szemed fényét, mert hiába nagyon hülye, én szeretem, és ha fájdalmat okozol neki, telefoslak, és telefosomal az őseid sírját is, cudar pogány féreg!

– Okos cica – mosolygott Kaled, és Truth hosszú barna bundájába fúrta az orrát.

– Hülye ember – jegyeztem meg szeretetteljesen és megharapdáltam a bokáját, hogy tudja, komolyan gondoltam.

A bagzás aznap elmaradt. De az ESZHŰ-m jó ideig nem karmolta meg magát, és ezt a Nagy Dögnek tudtam be. Úgyhogy azért hálás lettem a srácnak, na.

Pancake Hadjárata

Mivel nem tudom, mikor van ez a nyárizé bigyó, amikor azok a gonosz emberek meg akarják ölni az én kedves ESZHŰ-met, a hadak útjára léptem az összeesküvők azon példánya ellen, akihez hozzáférésem volt.

A szürkebundás vénasszonyról beszélek, természetesen. Ő amúgy is a bögyömben volt, mert miatta sokszor karmolta meg magát Truth és a válla is rázkódott miatta egy csomót, és ezért haragudtam, mert már hivatalból is fel kellett lépnem a banya ellen.

Úgyhogy hadjáratot hirdettem.

Több lépcsőben hajtottam végre csapásaimat.

1. Másfél napig mindent visszatartottam. Hallod, úgy gurultam végig a banya cipőjéig, és végre leteszteltem a folyadék tartó képességét. Színültig ment. Tartja.
2. Mivel a banya vak, igyekeztem a lába alá kerülni és udvarlásnak álcáztam. Szerintem nem vak. Gond nélkül kikerül, mindig.
3. Kitépem a műírhát, amit a lábára húz. 10/10, ez nagyon sikeres.
4. Megfigyelem a mozgási mintáit. Valami csapdát ki fogok találni.
5. Egyáltalán nem dorombolok neki. Egyáltalán! Erről már őseink bebizonyították, hogy minden létforma számára nagyon veszélyes. Így mindennap hozzájárulok a pusztulásához.
6. Beosontam a szobájába, és nem csak hogy televedtettem az ágát, de még némi Véleményt is elhelyeztem a párnáján. Az én Véleményem keserű. Az én Véleményem démoni szikla.
7. Le nem vettem róla a szemem. Ne félj, kicsi ESZHŰ-m, HarciPancake megvéd.

Pancake neve

Mostanra nyilván felmerült benned, hogy mitől, miért és hogyan lett Pancake a nevem. Maga a Nagy Dög is szóvá tette Truthnak, hogy furcsállja a nevemet.

Most eljött az idő, hogy eláruljam.

Aznap, amikor megszülettem, és atomlucskosan kipottyantam a keltetőtankból, egyenesen az ESZHŰ-m kezébe, akkor ránk mosolygott Plafoncica, és megérintette Truth elméjét.

Első Hűbéresem pedig azt mondta:

– Pancake-nek foglak hívni. Szia, kiscica!

Méltóképp válaszoltam neki.

– Azt a rohadt, azonnal adj ennem!

Kapcsolatunk a mennyben született.

Szóval, válaszul, hogy miért Pancake a nevem, ez a hosszú válasz.

A rövidebb és egyszerűbb válasz: nem tudom.

A nap, amikor Pancake megmentette a világot

Lassan eljutunk oda, ahhoz a naphoz, amikor megmentettem a világot.

A macskát azért teremtette Plafoncica, hogy örködjünk az emberiség felett, megóvjuk, segítsük. Hálátlan szerep ez, de legyen meg Plafoncica akarata. Én is fejet hajtok előtte, pedig én Avalon császára és cezaropápája vagyok, szóval majdnem egyenrangú vele. És még így is tisztelem, és ha itt lenne, ő ehetne először a tálkámból, én csak utána ennék.

Akkor is, ha nem Nyamvadt Roppanós Szar a kaja, hanem valami ehető, mint mondjuk az a nyers húsnyesedék, amit néha az ESZHŰ-m kikönyörög nekem a zöldséges férfi karfiolszennyezett kezéből.

Úgyhogy, amikor reggel Truth felkelt és bekapcsolta a rádiónak nevezett szellemidéző gépét arra a pár percre, amíg visszavette a levedlett bundáját (PFUJ már), és meghallgattam a beköszönést, pánikba estem, megmondom őszintén.

– Hogy vagy ezen a mai remek nyárfőünnepen, Toby? – kérdezte az egyik Láthatatlan Ember hangja.

– Köszönöm szépen – felelte a másik szellemhang –, remekül vagyok. Már dolgozunk a srácokkal az új albumon...

Nyárfőünnep! Hogy lehetek ilyen alomagyú! Hiszen ma akarják megölni az emberemet!

Nem hagyhatom. Plafoncica figyel fentről. Húnek kell lennem.

Meg hát a szívemhez nőtt ez a szerencsétlen nőszemély az összekarmolászott lábacskaival, a meglehetősen jó nyoszolyának bizonyult pocakjával és combjával, és a remek simogatótechnikájával, ami szinte felér a Pu'atha'nienne'urrr élményével!

Gondolkodni kezdtem. Hogy mentsem meg? Hogyan?

Közben fürgén kislisszolt a szobából.

Lazának tettettem magam, és utána sétáltam, hogy legyen időm agyalni kicsit.

Amikor beértem az étkezőben, már az asztalnál ült. Egy másik asztalnál, a sarokban egy autós férfit láttam, míg a zöldséges férfi a sötét bundás vénasszony mellett foglalt helyet.

– Bunkó! – Köszöntöttem az autós férfit, ahogy elsétáltam mellette. – Seggfej! – Murrantam rá a zöldségesre, akinek még nem bocsátottam meg, hogy évekig a fagyban kellett sínylődnöm miatta, aztán odasétáltam az ESZHŰ-mhöz, leültem a lába mellé, belekentem értékes ajakszaftomat, amit nyershúsárban kellene értékesíteni ahelyett, hogy méltatlanokra pazarlom. Nem nézett rám, de már megszoktam, hogy a sötét bundás vénasszony környezetében nem szabad nézegetnie.

Az egyik mancsommal puhán simogatni kezdtem fedetlen bokáját, amire nem húzott levedlett bundát.

– Mi van, kiscica? – kérdezte mosolyogva továbbra is maga elé meredve.

– Meg fogsz halni – jegyeztem meg, és tovább simogattam a bokáját.

– Milyen beszédes vagy ma! – nevetett Truth.

– Beszédes hát, cseszed, ma be akar törni ide egy rakás ismeretlen ember és meg akar ölni téged! Nyilván meg akarlak menteni, mert különben éhen halok meg minden, szóval szedd össze magad és marha gyorsan tanulj meg macskául és fogd fel, amit mondok neked, különben vége! – A megszokás miatt hozzátettem: – Adj kaját!

– Nagyon ki van akadva a cica – mondta a zöldséges, és felkelt az asztaltól. – Adok neki enni valamit.

– Ne adjál, nyomorék, hanem mentsd meg az Első Számú Hűbéresemet! – Micsoda primitív faj. Le merném fogadni, hogy ezek csak valami béna nyávogásnak hallják, amit mondok.

Azért kocogva követtem és elfogadtam tőle a Nyamvadt Száraz Szart (ami annyiban különbözik a Nyamvadt Roppanós Szartól, hogy ebből még a béna töltelék is kispórolták a nagytökés rohadékok), mert egy macskának azért ennie kell, ezért nem lehet hibáztatni.

Aztán ezek fogták magukat, és elhúztak otthonról.

A fenébe már, mindent nekem kell csinálni!

Logikusan átgondoltam. Ha én meg akarnám ölni az ESZHŰ-met, akkor a hátsó bejáraton törnék be. Kevesebb gépszem van ott, és ott láttam múltkor azokat az alomagyú, kóbor dögöket is. Ezen a ponton elvetettem, hogy a szürke bundás banya is benne lenne a dologban, ő már rég megöhlhette volna az ESZHŰ-met, sőt, elővigyázatosságból engem is, hiszen nyilván tudja, hogy én vagyok az ész a csapatban, és nem akar lelepleződni.

Úgyhogy nekiálltam csapdát állítani. Létrehoztam a PAMŰZ-t, azaz a Pancake-féle Műszaki Zárat. OAMŰZ, ami minden gonoszt elűz! Na tessék, még valami, amiből meggazdagodhatnék, és hegyekben falhatnám a nyershúst, ha tudós lennék, és nem egy macska. Vagy ha Truth megtanulna macskául.

A PAMŰZhöz Odahordtam az összes cipőt és papucsot a küszöbre, amit csak elbírtam, és takaros halommá halmoztam. A következő sávot a Véleményem alkotta. Aki átjut a Cipőfalon, annak a Véleményemmel kell farkasszemet néznie! Nem lesz kellemes, mert kedd van, a KEMEHÍFO napja, úgyhogy rendesen kellett kúsznom, hogy vonal legyen, ne pocsolya. De igazi harcos vagyok, ebből is látszik.

A PAMŰZ harmadik vonalát Nyamvadt Száraz Szarral raktam ki, majd megszemléltem művemem.

Legyünk őszinték, jó?

Ez senkit nem fog megállítani.

Amikor a gépszem odafent, az ajtó melletti sarokban hirtelen kattanással elfordult, és teljesen a fal felé állt, én pánikba estem.

Na, idefigyelj, Plafoncica! Ez nem igazságos! Ezek emberek. Bazi nagyok. Erősek. Okosak. Eszközeik vannak, amivel egy hozzám hasonló tündibünci, ártalmatlan kiscicát bármikor

alommá gyaláznak, alutasakos husivá örölnék vagy, jó ég, ki tudja, hogy bántanak, és nincs az a bunda, ami megvédene tőlük! Miért nem adsz valami eszközt nekem is, hogy megküzdhessek velük? Miért nem kapok valami segítséget?

Fenséges, mennyei széncinege, ezek az ajtóval zörögnek!

A komód alól tök jól láttam mindent, becsszó, csak azért másztam be alája!

De akkor megértettem.

Plafoncica azt akarta, hogy akármi történjen is, mi, macskák az emberünkkel legyünk és megvédjük az embert, aki megszelídítettünk. Akár béna, vállrázkódós, önkarmolós emberünk van, akár lilabundás szerelmünk, akár szürkebundás gonosz vénasszonyunk. Nem mi döntjük el, kit kapunk.

Azt viszont mi döntjük el, mit teszünk.

Úgyhogy kikúsztam a komód alól felborzoltam a bundámat, gyakoroltam egy kicsit a fűjást, nehogy elfúljon a hangom, amikor betörnek ezek a Pincecicától bagzott alomagyúak, szökkentem egyet-kettőt jobbra és balra. Oké, menni fog.

Lehet, hogy egyedül vagyok, de az utolsó véremig küzdeni fogok az emberemért, mert senki más nem fog, ha én nem!

Ahogy ezt eldöntöttem, felpillantottam...

... és rájöttem, hogy nem vagyok egyedül.

Plafoncica velem van! Hiszen semmi más dolgom nincs, mint a gépszemet visszaállítani, hogy figyelje az ajtót. Ugyanis ha bármi rossz történik a gépszemek látóterében, azonnal jönnek a rendőrök, akik nagy, keménybundás emberek karomhosszabbításokkal és kiélezett fogakkal, és biztos le tudnak verni néhány koszos kóbort!

Már csak fel kell jutnom oda.

Szerencsére a belső ajtót nem csukták be rendesen, így amíg az aljanép próbált a külső ajtón betörni, addig én odamentem és addig bokszoltam, amíg ki nem nyílt. Némi kozmetikai seggigazgatás után ugrás...

Nem mondom meg, hányszor estem vissza, de negyedszerre sikerült. Feljutottam.

Olyan magasan voltam, hogy Truth feje fölött lennék, ha most ideállna! Talán el se érne a mancsával!

Egy pillanatig átgondoltam, hogy akkor most én magasabb vagyok-e, mint Truth, és arra jutottam, hogy egyértelműen.

Azt hiszem, doromboltam.

A zár kattánása emlékeztetett rá, hogy hősi honvédő hadjárat kellős közepén járó harci macska vagyok, és lépnem kell.

Úgyhogy ügyesen átfordultam az ajtó tetején, és óvatosan lekevertem a gépszemnek.

Semmi.

Sorozatban többet lekevertem neki. Meg se rezdült.

Kifogtam a hülyét az alomból, mi? Mindig van egy, minden alomban van egy, mondogatta Tépett Fülű Szürke, és mivel ő igazi alomból származott, nem keltetőtankból, mint én, így neki elhittem.

Akkor észet verek ebbe az ostoba gépszembe!

Csattanva ugrottak ki halálos karmaim.

Ideje bevetni a nehézfegyverzetet.

Beakasztottam a gépszem oldalába karmaim és meghúztam.

A gép engedelmesen felém fordult, és úgy hiszem, mögöttem látta az ajtó előtti részt is.

Győzelem!

Elengedtem, mire visszafordult a fal felé.

Nem. Nem. Nem!

Ha ezt most elszúrom, akkor az emberemet bántani fogják. És előbb fordítsanak ki engem a bundámból, mint hogy neki baja essen!

Elkaptam a бүdös gépszemet, irányba állítottam, aztán két lábra álltam az ajtó tetején és a másik mancsommal is belekarmoltam a gépbe, ott, ahol forog. Tépní kezdtem.

Beletört a karmom. Jaj, aú, te keddi használtalom, hogy hányna le a legdagadtabb perzsamacska, hogy öklendezz szőrt, hogy vigyenek állatorvoshoz és mérjék meg a lázad! (Ez utóbbinál semmi rosszabbat nem tudok elképzelni.)

Jó helyen tört bele, a gép próbált forogni, de nem tudott.

Most már csak az volt a baj, hogy nem tudtam kiszállni a pofájából, mert két lábon álltam, két manccsal meg belé kapaszkodtam.

A kinti ajtó nagyot reccsent.

Rendben, Pancake, nagyon lassan és ügyesen elengeded a gépszemet és visszaülsz az ajtóra.

Szerintem ilyen óvatos még soha sem voltam, mint akkor.

Visszaültem az ajtó tetejére, és eloldalaztam a gépszem elől. A bundám ezerfelé ágaskodott. Nem való nekem ez az idegeskedéssel teli élet.

Az ajtó megadta magát, és a gazemberek besurrantak.

Az első keresztülzuhant a cipőfalon, a többiek bejöttek, és csak úgy cuppogott és ropogott a talpuk alatt a PAMÚZ.

– Mi a szar ez?

– Hát, szagra... pont az. És te meg beleestél.

– Ne röhögjetek, barmok, most komolyan, mi ez?

– Nem mindegy? Menjünk be, helyezzük el a mozgásérzékelős bombát a ribanc szobájában, aztán tűnés van!

Az agyam vadul járt.

Nem tudom, mi az a bomba, de fájdalmasnak hangzik, és ha mozgásérzékelős, az baj. Truth mindig beront a szobájába, amint elszabadul, és ha ez a bomba tényleg árt neki, akkor nem hagyhatom, hogy ezek eljussanak a szobáig.

A gépszem látja őket, de nem jelent meg egyetlen keménybundás rendőr sem, hogy az útjukat állja. Ehh, jellemző! Megint mindent a macskának kell csinálnia!

Megacéloztam magam, kieresztettem minden létező karmomat, bőfögtem (sajnos az ideg kihozza, nem tehetek róla), amit morgássá alakítottam, leszegtem a fülem és égnek meredő szőrrel levettem magam a magasból. Csatakiáltásom végigvisszhangzott a folyosón.

– PAINCAKE!

Nem céloztam, de az egyik fickó arcába csapódtam. Felüvöltött, ahogy halálkarmaim feltépték puha, bundátlan bőrét, orron haraptam, aztán vetődtem a következő nyomorék felé. Kicsusszantam az első áldozat kezéből, a második szeme közé karmoltam, és elrúgtam magam az arcáról, hogy a harmadikat is elkapjam.

Az a levegőben talált el, és levert ököllel a padlóra. Csakhogy én macska vagyok, nem egy béna ember, talpra érkeztem, és vad üvöltéssel minden karmom kieresztve a harmadiknak ugrottam.

– Rettegd a császárt!

Hát tehetek én arról, hogy pont a lába között akadtam bele?

Felvisított, és elesett, mire azonnal a vérző képűeknek rontottam, karmoltam-haraptam, ahol értem. A második, akit elvakított a szemébe folyó vér, kitántorgott az ajtón, így az elsőre megtépett embernek ugrottam, és közben ordítva vázoltam a jövőjét.

– Úgy kibelezlek, hogy a beleid sírva fognak könnyörögni, hogy inkább te belezd ki önmagad!

Felrohantam a lábán, majd végig az oldalán, amikor odakapott, hogy leszedjen magáról, beleharaptam a mancsába, és mivel jól sikerült harapás volt, nem is engedtem el. Jajongott, és le akart rázni, de én Pancake vagyok, nem palacsinta, szóval átkaroltam a mancsát négy lábbal, és úgy csócsáltam, mintha nem lenne holnap.

A pasas a falhoz akart csapni, úgyhogy elengedtem, és a földre huppantam a folyosó közepén.

Semmi sem mondja azt jobban, hogy „Takarodj innen a vérbe”, mint egy felpúpozott hátú, meredő bundás, sziszegő macska.

– Itt úgysem jutsz át! – bömböltem rájuk.

Feljük huppantam. Kétszer, mert az durva.

Vinnyogva menekültek. A távolban szirénázás.

Utánuk vettem magam, mire meglódultak, mindenféle dobozokat és eszközöket hagytak maguk mögött az ajtó mellett.

Az utcáig űztem őket, és közben csúnyán beszéltem.

– Poshadtvíz!

– Akarjon veletek bagzani a harapós kutya!

– Háromnapos, takarítás nélküli alom!

– KEMEHÍFO!

Az utca végében kéken villogó tetejű, óriási zümi kanyarodott be. A gazemberek megtorpantak, de ahogy az óriásgép nagy hangon rájuk kiáltott, letérdeltek a földre, és tarkóra tett kézzel várták a keménybundás rendőröket.

Mindezt én a kerítés tetejéről néztem végig. Fensőbbeséges pillantással üzentem a három alomagyúnak, hogy még nem végeztem velük.

Aztán a rendőrök odaözönlöttek a házhoz is, az autós férfiak közül az egyik intézkedett velük. Összeszedték a gazfickók elhagyott cuccait, felszámolták a szükségtelenné vált PAMÚZt, és közben olyanokat mondtak, hogy „Szerencse, hogy a macska most játszott a kamerával, különben nem vesszük észre” meg hogy „Ez tényleg mozgásérzékelős bomba” és „A macska megmentette a házban lakók életét”.

Ha egy rendőr mondja, el kell hinni, ugye?

Pancake, a világ megmentőjének jótanácsa

Persze nem ismerték el a hősiességemet.

Miért tették volna. Ostoba emberek, talán fel se fogták, pedig a rendőrök nekik is elmondták.

Truthnak se mondták el mi történt – ő nem tudta meg soha sem. Csak az autós férfiak tudták. De ők eltitkolták.

Truth aznap valami különlegesen finom jutalomfalatot adott nekem. Nem Nyamvadt Roppanós Szart, hanem valami tényleg finomat. Úgy szippantottam fel egyiket a másik után, mintha nem lett volna holnap.

– Boldog karácsonyt, kiscica – mosolygott rám Truth aztán kicsit később, amikor az orromat vakargatta. – Képzeld, holnap van karácsony. Tök jó, nem?

– Finom volt a jutalomfalat – ismertem el, mert ez tényleg nagy teljesítmény volt tőle. Másfél órája nem bírtam abbahagyni a dorombolást, amióta csak összebújtunk a Függekertemben.

Megmentettem az emberemet.

Na, ez milyen? Szó szerint megmentettem.

Aztán másnap ők elmentek valahova, és csak több, mint két nappal később jött haza Truth. Elég viharvert volt, és hozta a Libát is, aki a szerelmem. Az autós férfiak és a szürkebundás vénasszony nem jöttek haza többé. Gondolom, elkóboroltak. Megesik.

Láttam, hogy ESZHŰ-m nagyon szomorú, össze van törve, de nem karmolta meg magát, és a válla se rázkódott. Annyira szomorú volt, hogy már ezek se mentek neki. Úgyhogy felmásztam az ölébe és Pu'atha'nienne'urrrban részesítettem, azaz kidoromboltam belőle a lelket is és hagytam, hogy simogasson.

– Képzeld, Pancake – mondta bánatosan –, megmentettem karácsonykor a világot.

Na, erre felkaptam a fejemet.

– Én meg egy nappal azelőtt téged – magyaráztam neki. – Szóval nélkülem ezt nem tudtad volna megtenni. Ez azt jelenti, hogy... én... megmentettem a világot!

Plafoncica, büszke vagy rám?

Aznap felszabadítottam Trutht. Egyenrangúak vagyunk, mi, világmegmentők. Kapcsolatunk a kölcsönös tiszteletre és megbecsülésre épül. Mert úgy hiszem, megérdemli.

Persze, ez nem mentesíti az alól, hogy rendszeren, akár hajnalban is megtápláljon engem. (Egy másik ősi legenda szerint, amit Tépett Fülű Szürke mesélt, egyszer, valamikor, az idők hajnalán meghalt egy cica, mert az általa kitűzött etetési időhöz képest csak négy perc késéssel kapta meg az ennivalót, ezért nem szabad hagynod neked sem, hogy az embered késlekedjen a kajáddal.) Meg az alól sem, hogy takarítsa az almomat.

De most már tiszteletből teszi ezt, nem azért, mert felsőbbrendű vagyok nála.

És én is tisztelem őt. Sőt, szeretem is. Én megmentettem, ő pedig kiegyenlítette a számlát azzal, hogy mindenkit megmentett karácsonykor.

De ha nem teszi, akkor is szeretem.

Ha semmiben nem hallgatsz rám most, ha semmi más nem marad meg benned, még a kajaszerezési tippjeim se, ezt az egyet akkor is fogadd meg: szeresd az embered, akit választottál. Akkor is, ha bénának tűnik, meg ha karmolássza magát, meg ha b-állapotban jön haza, meg ha nem érti meg, hogy elegendő van a Száraz Roppanós Szarból, meg ha rázkódik a válla és sokszor vizes a szeme.

Nem ő tehet róla.

Te viszont tehetsz róla, ha nem dorombolod meg ilyenkor. Tehetsz róla, ha nem bújsz össze vele. Tehetsz róla, ha magára hagyod.

Úgyhogy szedd össze magad és legyél ott neki, amikor kell.

Mindez akkor is igaz, ha nem I. Bíborban Bundás Pancake, Avalon cezaropápája és legfőbb hadura, Truth Dunn és a bolygó purrtektora mondja. De ő mondja. Úgyhogy duplán igaz.

Kövess a szerzőt [Facebookon](#) és [molyon](#)!